

Broj 4 • srijeda, 23. decembar/prosinac 2009. godine

Kajke

Нама наше, вама ваше?

**100.000 KM za omladinske
projekte u 2009.**

Vi Za? Mi protiv

**Nepodnošljiva
lakoća studiranja**

**Bosanskohercegovačka
Čirovija**

Azra Hidić
azrasstr@hotmail.com

25. 10. 2009. g. u hotelu Hollywood na Ilijdi upriličena je četvrta skupština Omladinske Novinske Asocijacije. Kroz niz organiziranih aktivnosti na skupštini je između ostalog izglasan i upravni odbor, izmjene i dopune statuta a i ostvarene su prezentacije FOP-a, AsuBiH-a, i certificiranja projekta Youth on Air.

Po dolasku delegati su dočekani i smješteni u hotel.

Na samom početku predstavljen je program skupštine u kojem su ukratko iznešene informacije i vodič kroz dva dana. FOP projekat predstavio je Dženan Karić, koji u sklopu SHL-a omogućava mladima da sve svoje konstruktivne ideje iznesu pa i ostvare, a čiji sadržaj možete naći i na oficijelnoj internet stranici kao i prijaviti se za neki od njihovih narednih projekata. Jedna od najzanimljivih aktivnosti bila je pijaca projekata, koja je omogućila učesnicima da se upoznaju sa svim dosadašnjim ali i budućim planovima Asocijacije. Na prvom «štandu» Selma Demirović, aktuelna urednica magazina «Karike», predstavljala je aktivnosti iz ovog projekta.

Drugi «štand» je bio rezerviran za fotoreportere, a projekat foto-novinarstvo predstavio je Darko Marić zajedno sa Mirnesom Fatić.

Treći, ali ne i manje zanimljiv projekat sa koordinatorom Hanom Pašić je svakako BH kamp, koji naravno nudi mogućnost svima onima koji žele da nauče više o novinarstvu i svim njegovim segmentima, kroz ljetni kamp.

Nakon večere izvršeno je kandidiranje za PR managera asocijacije gdje su članovi upravnog odbora obavili intervju sa svim prijavljenim kandidatima da bi po svojim kriterijima ali i glasovima aktivista odabrali novog managera.

Po završetku su bile formirane fokus grupe koje su za cilj imale upoznavanje kandidata za članove upravnog odbora. Tu su kandidati imali priliku da predstave svoj dosadašnji rad u Asocijaciji i pridobiju što više glasova, ali također i priliku da kroz diskusiju u grupi pokažu zainteresiranost za poziciju člana upravnog odbora.

Da sve ipak ne bi bio samo rad, Asocijacija se pobrinula da napravi nezaboravan party u hotelu za sve učesnike ovogodišnje skupštine i goste SHL-a, gdje se slavilo uz najbolje (najhrabrije) pjevače i plesače.

Omladinska Novinska Asocijacija u BiH – IV generalna skupština

ONA BiH DALJE, A TI?

Na samom početku predstavljen je program skupštine u kojem su ukratko iznešene informacije i vodič kroz dva dana. Da sve ipak ne bi bio samo rad, Asocijacija se pobrinula da napravi nezaboravan party u hotelu za sve učesnike ovogodišnje skupštine i goste SHL-a, gdje se slavilo uz najbolje (najhrabrije) pjevače i plesače

Photo by Mirza Subasic

Photo by Mirza Subasic

Nedjeljno jutro počelo je sa uvodnim riječima domaćina, prije svega predsjednika Asocijacije a zatim i gostiju. Nakon što je usvojen dnevni red, predstavljen je finansijski izvještaj za proteklu godinu. Svi koji su zainteresirani da saznaju više o finansijskom izvještaju mogu se obratiti na e-mail Asocijacije.

Po drugi put i kandidati za nove članove upravnog odbora su imali priliku da se obrate svima i time možda upotpune cjelokupni

dojam, no vrijeme predviđeno za govor kandidati su iskoristili da pozdrave sve prisutne ne želeći da je utjecati na njihovu odluku.

Glasanje koje je uslijedilo nakon toga, stvorilo je novu sliku Asocijacije i prema sljedećem redu su članovi Asocijacije izglasali nove članove upravnog odbora:

- Denis Hadžić 274 boda
- Tamara Trajkovski 237 bodovala
- Dženana Kapo 223 boda
- Filip Pažin 199 bodovala

• Dragana Rašević 163 boda

Usvojeni su i projekti za iduću godinu, za koje se nadamo da ćemo dobiti veliki odziv i podršku mlađih. Pred sami završetak skupštine, izglasan je novi PR manager asocijacije, te su tri preostala kandidata imala zadatku da pripreme press konferenciju pred članovima skupštine koja je dalje odlučivala o glasovima, pa je prema tome izabran novi PR manager:

- Azra Hidić 21 glas
- Amila Hodžić 18 glasova

• Dženana Kapo 11 glasova

Nakon što su dodijeljeni certifikati učesnicima projekta Youth on Air, provedena je slobodna diskusija gdje su učesnici mogli iznijeti mišljenja, sugestije i pohvale za rad asocijacije.

I ove godine dočekani su mlađi širom Bosne i Hercegovine, a Asocijacija se nuda se da će dobiti isto tako veliki odziv za naredne planirane projekte, čije prijavnice možete naći na oficijelnoj stranici Asocijacije.

Vlasta Glišić,
vlasta.glisic@gmail.com

Za studente važi ona stara: „Svi su oni neaktivni“. Da li je ovdje u pitanju da izuzetak potvrđuje pravilo ili da se studentski aktivizam počinje buditi i kod nas, na vama je da prosudite.

Od septembra u našem gradu je aktivna još jedna studentska organizacija AEGEE (Evropski studentski forum). AEGEE radi na jednom sasvim dru-gačijem principu - okuplja studente je-

Partnerske organizacije

AEGEE Sarajevo

Od septembra u našem gradu je aktivna još jedna studentska organizacija AEGEE (Evropski studentski forum)

dng Univerziteta i ne radi na nacionalnom nivou, ali istovremeno vas povezuje sa studentima iz cijele Europe. AEGEE Sarajevo u proteklom 3 mjeseca počinje sa promocijama organizacije i aktivnos-

tim koje planira implementirati u na-ređnoj godini. Trenutno broji 9 članova i u potrazi je za novim, motivisanim i kre-ativnim studentima koji će im pomoći u planiranju i realizaciji narednog Lje-

tnog univerziteta koji bi se održao u BiH i koji bi okupio oko 30 studenata iz cijele Europe, te Network - meetinga koji bi okupio 25 studenata iz regije na kojem će Sarajevo po prvi put u 25-godišnjoj istoriji AEGEE biti domaćin jednog događaja.

Ako želite da se uključite u rad AEGEE Sarajevo, da se informirate o mogućnošćima putovanja preko AEGEE, pišite na e-mail adresu aegee.sarajevo@gmail.com ili dođite u club Cinemas (ex. Sloga) 22. 12. 2009. godine u 20.30 i pri-družite se ugodnom druženju nakon kojeg slijede karaoke party u stilu AEGEE.

УВОДНИК

Децембарски

Жејка је у Сарајеву, али и у другим бх. градовима било толико мјеста на којима се могла послушати добра свирка да се требало бирати где ће се отићи. Тако причају. Нажалост, не памтим таква времена. Данас уместо најаве концерата урбане музике и позоришних представа са плаката широм БиХ вриште, машу и поздрављају нас главни ликови из предизборне сапунице код првих сусједа и турбо звијезде и звјездице првих комшија. Али, ово није још једна патетична прича о децембру...

Пред собом имате још једно издање омладинског магазина Карике, Четврто и посљедње у овој години. Уређивачки колегиј Карика срдечно захваљују свима онима који су на било који начин судјеловали у настанку овогодишња четири броја, било кроз новинске чланке, фотографије, или само кроз коментаре

Пише: Селма Демировић,
главна и одговорна уредница
selma.demirovicbh@gmail.com

и критике, које су некад биле позитивне, некад негативне, али увијек корисне.

Са новом годином Карике полазе у наредну пловидбу, овај пут с новим и бојним идејама. Да би новине биле још читаније, позивамо вас да се укључите и све што мислите да би било вриједно и занимљиво да подијелите с другима пошаљете на е-маил адресу која је наведена у импресуму. У наредној години Карике ће излазити сваки други мјесец, парним мјесецима у години.

А у овом броју писали смо о многим (не)актуалним стварима и темама, не само о децембарским причама које већ сви знамо напамет. А док Ћирина локомотива буде превозила вагоне који нам стижу из Европе, сретни празници и угодно читање Карика вам желим!

П. С. У међувремену, пратите знакове поред пута и чувајте се грите! Мишија, птичија, свињска... ево, сад и козија... а само се магарци вакцинишу...

Бамбоџа!

НАМА НАШЕ, ВАМА ВАШЕ ?

ТО ЈЕ СУДБИНА БАЛКАНА

Мирнеса Фатић

mirnesa.fatic@gmail.com

В

јековима Босна и Херцеговина је земља позната по свом мултикултуролошком, мултијезичком, мултиетничком наслеђењу.

Генерације и генерације су се кроз вјекобе поносиле управо тим наслеђем, али исто тако и бориле међусобно у дјељењу тог истог. То је судбина Балкана.

Годинама касније и даље се дијелимо и скрнавимо писма наших предака. Млади по својој религиозној припадности присвајају писма и називају их својима. Остале се одбацују и апсолутно негирају.

Зар није срамота сваког младог чобјека у 21. столећу рећи да не познаје латиницу или Ћирилицу. Кome то смета Ћирилица у Федерацији и коме латиница у Републици Српској.

Пролазећи кроз БиХ врло је тешко да не примјетите називе градова и путоказа преокрижене, улица и осталих назива било каквог другог обиљежја.

На суштину проблема пажњу су ми скренули путовни знакови надомак града Сарајева. Све оно што је написано Ћирилицом је прекрижено. Али исто тако путовни знакови који су височије били постављени су остали не преокрижени. Дакле у овом случају тражимо особу мањег раста и још мањих (ускогрудних) схватања. Босна и Херцеговина је постала држава у којој живи преко 80 % становништва који има проблем са својим наслеђем, без обзира о којој врсти се ради. Почели смо да губимо идентитет и "оно" како смо настали и како је текао ток нашег настања.

Ситуација је иста кроз цијelu БиХ, у градовима по РС можете примјетити латиницу прекрижену. За што у свemu морамо контрадикротни, и с једне стране стварати идеалну слику и лијепу БиХ а с друге стране дајемо лошу sliku о себи другима који долазе. Кome су криви знакови поред пута.

Али није ствар у томе што неко својим графитима уништава државна обиљежја, то имамо у цијелом свијету где млади својим бунтом и графитима изражавају свој став, наравно да је и то осуђујуће, овде се првенstveno ради о томе да се одређене скupине сматрају угроженим и виде као пријетњу писмо латиницу и Ћирилицу.

Наравно одбијање ова два писма иде даље и провлачи се кроз школе. Некад је било обавезно познавати оба писма и план и програм у школама је био богат и испреплетен чаролијом и љепотом коју оба писма носе.

За што упорно стварамо бунт тамо где нема потребе за тим, и боримо се против своје историје. За што једноставно не пригрлимо је онакву какву она јесте и уживамо у њеном богатству.

Искрено се надам да ће поново доћи вријеме Ћирилице и латинице у пуном сјају као што је то некада било. Велика би била штета да имамо нове генерације које не познају оба писма и не читају књижевна дјела написана овим писмима.

Уколико сте један – једна од оних који бјеже од таквих дјела и препрека вам је то што не знајете сматрајте се неписменом особом. Особа која не цијени наслеђе својих предака и која свјесно гаши по њему. А за што? Зато што сте сигурно жртва политике, национализма, мржње и још много других наметнутих околности.

АБВГД
ЋЕЖЗ
ИЈКЛЉ
МНЊ
ОПРСТ
ЋУФХ
ЦЧЏШ

**Годинама касније и даље
се дијелимо и скрнавимо
писма наших предака. На
проблем су ми скренули
путовни знакови надомак
града Сарајева**

Уколико не познајете Ћирилицу или латиницу, свакако се потрудите да научите. А уколико не сматрате то потребним онда дефинитивно сте у оној групи људи "нижег" раста који никада порасти неће и досећи висину великих који знакове поред пута стављају височије.

Одрасли умно!!!!

Upozorenje:
Imate zelene oči? Ne, oči
su vam plave? Ili, ne, ipak
smeđe? A crne? Ako ste se
pronašli, nemojte dalje čitati.
Ako imate bilo kakve predrasude,
prestanite čitati odmah!

impressum

karike

Omladinski magazin

Izdavač:

Udruženje Omladinska
novinska asocijacija
u Bosni i Hercegovini

**Glavna i odgovorna
urednica:**

Selma DEMIROVIĆ

Uređivački kolegij:

Damira KULENOVIĆ
Edin KALENDER
Erna KLJUČIĆ
Filip PAŽIN
Renata DUJMUŠIĆ
Haris DEDOVIĆ

Redakcija:

Mirnesa FATIC,
Goran VRHUNC,
Džemil BOŠNJAK

Dopisnici:

Ajla KARABEGOVIĆ,
Haris ĆATOVIĆ,
Dženan KARIĆ,
Azra HIDIĆ,
Dženan KAPO,
Vlasta GLIŠIĆ

Dizajn i karikature:
Namik SUČESKA

Suradnja:

Njemačka fondacija
Schüler Helfen Leben,
Dnevni list Oslobođenje

Stampa:

Unioninvestplastika d.d.

Tiraž:

Izlazi četiri puta godišnje
kao prilog u dnevnom
tiražu Oslobođenja

Kontakt:

Tel/fax: +387 33 205 850
Čobanija 9
71000 Sarajevo
Bosna i Hercegovina

Web:

<http://onabih.ba>
karike@onabih.ba
onaubih@gmail.com

Ziro-račun:

161 00000 6919 04
Raiffeisen bank dd
Bosna i Hercegovina

Partnerske organizacije

100.000 KM za omladinske projekte u 2009.

U nešto manje od godinu dana koliko program FOP postoji, na adresu Fondacije stiglo je preko 350 projekata na teme kao što su omladinska politika, mediji, kultura, ekologija itd. Specifičnost ovog programa jeste što mladima bez ranijeg projektnog iskustva nudi priliku da kroz društveni angažman, kako na lokalnom, tako i na regionalnom nivou, realiziraju svoje ideje i time pozitivno utiču na društvo i svoju ulogu u njemu

Dženan Karić
dzenan@shl.ba

okom prve polovine ovog mjeseca, 12.12.2009. u SHL House u sarajevskom naselju Stup upriličena je ceremonija predstavljanja omladinskih projekata podržanih od strane Fondacije Schüler helfen leben (SHL) u sklopu četvrtog ciklusa Fonda za omladinske projekte (FOP).

Ukupan budžet ovog ciklusa iznosio je 28.000 KM dok je iz

Fonda kroz sva 4 do sada zaključena ciklusa izdvojeno gotovo 100.000 KM za podršku omladinskim projektima iz cijele BiH. Važno je napomenuti da su kroz fond podržani brojni projekti svih krajeva BiH kao što su Šipovo, Otoka, Bužim, Gornji Vakuf/Uskoplje, Drvar itd. U nešto manje od godinu dana koliko program FOP postoji, na adresu Fondacije stiglo je preko 350 projekata na teme kao što su omladinska politika, mediji, kultura, ekologija itd. Specifičnost ovog programa jeste što mladima bez ranijeg projektnog iskustva nudi

priliku da kroz društveni angažman, kako na lokalnom, tako i na regionalnom nivou, realiziraju svoje ideje i time pozitivno utiču na društvo i svoju ulogu u njemu.

Pored potpisivanja ugovora sa podržanim projektima, brojnim prisutnim gostima obratila se projekt managerica SHL ureda u Bosni i Hercegovini, gospođica Aida Vehabović, koja je prezentirala aktivnosti fondacije u BiH. Ugovore o finansiranju njihovih projekata potpisalo je 13 predstavnika podržanih projekata iz cijele BiH. Posebno raduje činjenica

da se među podržanim nalaze i projekti iz manjih sredina kao što su Derventa, Srbac, Velika Kladuša, Prozor. Posebnu pažnju prisutnih pobudila je nositeljica jednog od ranije podržanih projekata, Selma Selman, koja je predstavila svoja iskustva u realizaciji projekta „Likovne radionice“. Selma, mlada Romkinja koja dolazi iz Bihaća, pokazala je svima da se uz ideju i pravog partnera stvari mogu zaista promijeniti. Danas ona ponosno uzdignute glave hoda ulicama svoga grada jer, kako i sama kaže, stigma koju je nosila kao Romkinja je

nakon njene izložbe nestala. Danas njeni sugrađani gledaju na nju kao na uzor kako jedna mlada osoba može napraviti razliku u svojoj zajednici.

Obzirom da je broj projektnih ideja koje je Fondacija primila u ovoj godini premašio sva realna predviđanja, SHL namjerava i naredne godine nastaviti sa realiziranjem FOP programa. Prvi ciklus naredne godine će trajati cijeli prvi kvartal 2010. i bit će zatvoren krajem mjeseca marta.

Više informacija o podržanim projektima možete pronaći na www.fop.ba kao i na www.shl.ba.

Intervju

“Gluh jesam, ali nevidljiv nisam!”

Abdulkirim Ljevaković, odličan učenik trećeg razreda Srednje škole primjenjenih umjetnosti, uspješno je realizovao projekt „Gluh jesam, ali nevidljiv nisam“, koji je za rezultat imao izradu edukativnih brošura koje će, kako se i sam nada, pridonijeti u komunikaciji sa osobama oštećenog slухa

Razgovarala: Damira Kulenović
damira.kulenovic@onabih.ba

Pasivnost i nezainteresovanost mladih ljudi sve je više preplavila cijelu Bosnu i Hercegovinu. Međutim i dalje postoji ona mala nekolica aktivnih mladih koji na volontiranju gledaju kao pozitivnu stvar i koji, uprkos tmurnoj i lošoj prognozi budućnosti u domovini, pokušavaju napraviti i poboljšati međuljudske odnose.

Mjesto u ovoj grupi, definitivno, zaslužuje i Abdulkirim Ljevaković. Abdulkirim, odličan učenik trećeg razreda Srednje škole primjenjenih umjetnosti, uspješno je realizovao projekt „Gluh jesam, ali nevidljiv nisam“, koji je za rezultat imao izradu edukativnih brošura koje će, kako se i sam nada, pridonijeti u komunikaciji sa osobama oštećenog sluhu. Kako bismo bili u toku sa svim aktivnostima i pojedinostima ovog projekta razgovarali smo sa Abdulkirimom.

Karike: Otkud ideja za projekt „Gluh jesam, ali nevidljiv nisam“?

Abdulkirim: Sreću sam rođaka sa kojim sam prethodno nekoliko puta proveo po nekoliko dana za vrijeme raspusta. On je bio u društvu prijatelja. Ja sam mu mahao, trudio se da ga pozdravim. On me ignorisao. Zbog toga smo napravili projekt.

Karike: Koji je glavni cilj projekta, te da li ste nakon realizacije postigli željeni cilj?

Abdulkirim: Glavni cilj brošure je učiniti korak u humanizaciji odnosa među vršnjacima koji čuju i onima koji su oštećenog sluhu. Jedan od početnih koraka je želja da učenici redovnih škola na časovima odjeljenjske zajednice pregledaju brošuru, zatim urade vježbu sa zadnje strane brošure međusobnog komuniciranja bez glasa, tj. da čitaju govor sa usta sagovornika. Tako će shvatiti suštinu komunikacije sa osobama oštećenog sluhu.

Karike: Ko Vam je pružio najveću podršku pri osmišljavanju i realizaciji ideje?

Abdulkirim: Moja mama.

Karike: Kako ste obezbijedili finansije za Vaš projekt?

Abdulkirim: Projekt smo prijavili na konkurs njemačke organizacije „Schüler Helfen Leben“. Oni su prepoznali značaj ovog projekta, te su ga finasirali. Štamparija „Bemust“ je krajnje povoljno odradila štampu, pa su umjesto očekiva-

The brochure consists of three main panels. The first panel, titled 'Poznajmo razumijevanje gluhih osoba', shows a group of children interacting. The second panel, titled 'Vježba za komunikaciju', shows children in a classroom setting. The third panel, titled 'Gluh jesam, ali nevidljiv nisam!', shows children looking through a window. Below these are three additional panels: 'Učenjaci' (Students) showing children outdoors, 'Komunikacija' (Communication) showing children interacting, and 'Gluhosrdečnički govor sa usta sagovornika' (Deaf heart speech from the mouth of the interpreter), which includes illustrations of唇語 (Lip Spelling).

nog tiraža od 4.000 oni preduzili da za iste novce urade tiraž od 12.000.

Karike: Da li je Vaš projekt ograničen prostorno, npr. da li je samo za teritorij Sarajevskog kantona? Da li ste razmisljali o distribuciji brošura na kompletan teritorij BiH, i kako ste do sada vršili distribuciju?

Abdulkirim: Projekt je namijenjen za područje Federacije BiH za odjeljenjske zajednice, a zbog povećanog tiraža proširili smo distribuciju i na mektebsku nastavu. Uradili smo i poslali dopise kantonalnim ministarstvima i mufistvima u cilju da nam upriči distribuciju brošura u školama i mektebima.

Karike: Da li ste nakon realizacije projekta razmišljali o nadnadojnoj realizaciji, tj. dodatnom štampanju brošure?

Abdulkirim: Ako bi postojalo interesovanje na preostalom dijelu BiH, rado bi se potrudili te pokušali uraditi dodatno štampanje brošure. A kad bismo imali šansu, uradili bismo nešto slično, ali u vidu video zapisa.

Karike: Kako su Vaši prijatelji i Vaša okolina reagovali na projekt?

Abdulkirim: Uglavnom su do mene dolazile pohvale, iako bih rado prihvatio sugestije kao kritike.

Karike: Da li je projekt donio Vama neka nova iskustva i znanja?

Abdulkirim: Kroz ovaj projekt sam shvatio koliko truda i posla treba uložiti da bi se realizovala idea. Bio bih sretan ako se bar jedna osoba zamisli i preispita kakav odnos ima prema osobama oštećenog sluhu, te pokušala poboljšati svoj odnos i komunikaciju.

Karike: Da li postoji nešto što želite dodati i poručiti svim mladim ljudima za poboljšanje njihove komunikacije sa osobama sa oštećenim sluhom?

Abdulkirim: Neka pokušaju zamisliti sebe na mjestu osobe oštećenog sluhu. Ako se trude da razumiju strani jezik onda neka to urade i u komunikaciji sa

osobama oštećenog sluhu. Uz malo truda moći će razumjeti i njihov govor. Potom da probaju čitati govor sa usta sagovornika, onda će shvatiti na koji način trebaju govoriti osobi oštećenog sluhu.

I kako kaže stara poslovica: "Osmijeh ne стоји ништа, а дјелује чудесно: обogaћује онога који га прими, а не осиromašује онога који га дарује." Stoga ukoliko i nakon edukativne brošure ne budemo imali hrabrosti i opet ne budemo znali kako stupiti u komunikaciju sa osobama oštećenog sluhu, zapamtimo da je ipak osmijeh ona čudesna iskra koja otvara sva vrata.

Kuda idu Bosanci i Hercegovci?

Vi za? Mi protiv

Otkad postoji demokratija, osnovne dvije riječi od kojih se polazi su Za i Protiv. Pomoću njih nam i Evropa odlučuje o sudbini. Mi tražimo bezvizni režim, oni kažu da su protiv. Mi tražimo da budemo slobodni, oni kažu da su protiv. Za njih je to demokratija, za nas ropstvo

Napisala: Dženana Kapo
dzenana.kapobh@gmail.com

Evropska unija je otvorila svoja vrata našim komšijama, Srbiji, Crnoj Gori i Makedoniji. Građani tih država će od 19. decembra tekuće godine moći putovati kuda žele bez viza. Kažu da je to zapravo božićni poklon za njih kako bi mogli za praznike posjetiti porodice u drugim državama ili provesti novogodišnje praznike u nekoj od prelijepih metropola. A mi ćemo uživati u našim gradovima, jer se ove ljepote nismo dovoljno nagledali.

Otkad postoji demokratija, osnovne dvije riječi od kojih se polazi su Za i Protiv. Pomoću njih nam i Evropa odlučuje o sudbini. Mi tražimo bezvizni režim, oni kažu da su protiv. Mi tražimo da budemo slobodni, oni kažu da su protiv. Za njih je to demokratija, za nas ropstvo. Ali su pošteni, daju nam nadu - za mjesec, za pola godine, za pet godina, putovat ćemo i mi kuda hoćemo. Kažu oni tako, ne ja. Jesmo li mi kri-

vi što živimo tu gdje živimo, što nam se dogodilo to što jest? Svi vidimo da drugi u okolini uživaju u slobodi koju im Evropa pruža, iako su nam upravo ti isti htjeli oduzeti slobodu. Očito je da nas smatraju jako naivnim, pa nam nude raznorazne zablude. A da li smo mi naivni? Pa mnogi će reći da nismo. Ti mnogi će ponosno pričati kako nas Evropa mora pustiti jer ne može bez nas. Da li to ona ne može bez naših ljudi, tradicije i prirodnih ljepota? Da li to Evropa ne može bez naših političara i lopova? Vjerujte da može. Jedino što možda Wolfsburg ne može bez Džeke i Misimovića, ali kada dođu u pitanje velike pare, prodat će ih i oni će otići u neki drugi klub, a Wolfsburg će naći zamjenu. Možda iz Bosne i Hercegovine, ali to bi bilo samo slučajno. Ima Evropa još mnogo država i mnogo mladih igrača za ukrasti.

I dok nam se Unija smije u licu postavljajući nam vizu bitniju od rodnog lista, mi ćemo se nadati da će biti bolje. Vizija nam je ući u Evropu, iako nikad nismo otišli sa tog evropskog kontinenta. Paradoks.

Paralele i meridijani

Paralela

TRUE LOVE

IS NEVER WRONG

Na različitim stranama svijeta, ali ispod istog neba...

Razgovarala: Renata Dujmušić
renata.dujmusic@onabih.ba

Karike: Kada ste shvatili da ste homoseksualac?
Johnny (SAD): Negdje oko četvrte godine. Djekočice (a kasnije djevojke) me, zapravo, nisu nikad zanimale. Nakon par iskustava s njima, shvatio sam da me to ne zadovoljava kao što me zadovoljava sa muškarcima. Nisam upoznao oca, otiošao je par dana nakon mog rođenja. Odgajali su me djed i baka. Kada sam imao 14 godina, silovao me je čovjek koji je došao kod njih da prenoći. Jedno vrijeme sam živio sa majkom, gdje me je očuh seksualno zlostavlja. Ništa od ovoga nije bilo uzrokom mog homo-

seksualizma jer to kao da je oduvijek bilo u meni. Ipak, duго sam se borio protiv toga. Sa 19 godina sam se oženio, ali sam imao par ljubavnika. I moja supruga je imala ljubavnike, tako da se brak raspao. Šta god sam činio da se promijenim, bilo je bezuspješno. Jednostavno sam se morao pomiriti s tim da sam homoseksualac. Moj ujak je bio homoseksualac, imam nećaka koji je homoseksualac također. Možda je urođeno, ne znam. Život bi bio puno lakoši da sam hetero, ali ne mogu biti sretni živeći u laži.

Danijel (Bosna i Hercegovina): Sa 15 godina.

Karike: Koje je Vaše prvo homoseksualno iskustvo?

Johnny: Oralni seks sa rodakom.

Danijel: Sex sa jednim mojim vršnjakom iz srednje škole koji nije homoseksualac.

Karike: Govorite li otvoreno o svojoj seksualnoj orientaciji?

Johnny: Da, većini ljudi.

Danijel: Samo sa određenim ljudima.

Karike: Ako da, da li ste imali nekih većih problema zbog toga?

Johnny: Uglavnom dobacivanja na ulici. Proživio sam pakao u svom malom gradu kada sam otvoreno priznao da sam homoseksualac. Jedne noći sam dobio udarac u glavu od strane heteroseksualaca. Imao sam četiri šava na uhu. Policija ništa nije poduzela, jednostavno ih nije bilo briga.

Danijel: I da govorim sa svi-

ma o tome, mislim da ne bih imao nikakvih problema.

Karike: Kakvo je Vaše mišljenje o gay paradama?

Johnny: Sviđa mi se da gledam što se dešava. Da, volim gay parade ako nisu previše vulgarne.

Danijel: Mislim da to na našim prostorima izaziva kontraefekat zbog zatucanosti populacije.

Karike: Da li ste prisustvovali nekim?

Johnny: Da, u Dallasu, Texasu i New Orleansu.

Danijel: Ne, i nemam želju.

Karike: Koja je, po Vašem mišljenju, najveća zabluda o gay populaciji?

Johnny: Mislim da ljudi ne vjeruju da smo rođeni kao

homoseksualci, već misle da je to naš izbor. Ali zašto bismo birali način života koji skoro svi preziru? Nismo izabrali, jednostavno smo takvi.

Možemo imati vezu koja se temelji na osjećajima, ne samo na seksu. Ne zlostavljamo djecu. Ima nas mnogo više nego što se čini, samo nisu svi spremni otvoreno govoriti o tome. I da, možemo biti monogamni! Znamo da nas svjet ne želi, ali mi smo tu, i nećemo nestati!

Danijel: Mislim da nas ostali ljudi porede sa nekim osobama koje se pojavljuju u medijima i koji nastoje privući pažnju na sebe glupim ponašanjem i ispadima. Zbog toga ostali imaju krivu sliku o tome.

Festivali,

Jubilarna 5. sedmica češkog filma

5. sedmica češkog filma održana je od 19. do 24. novembra u Sarajevu, u organizaciji ambasade Češke Republike

Renata Dujmušić

renata.dujmusic@onabih.ba

ko ste se umorili od klasičnih hollywoodskih priča, transformersa, terminatora, istih glumaca koje gledate u svakom drugom filmu i uobičajenih happy endova, zadnjih par mjeseci u Sarajevu ste mogli posjetiti različite manje festivalne filmove - Kriterion kino klub - filmski susreti, Pravo ljudski (oba održana u Meeting Pointu), te nedavno završenu 5. sedmicu češkog filma održanu u Uniticu od 19. do 24. novembra, i pogledati nešto novo.

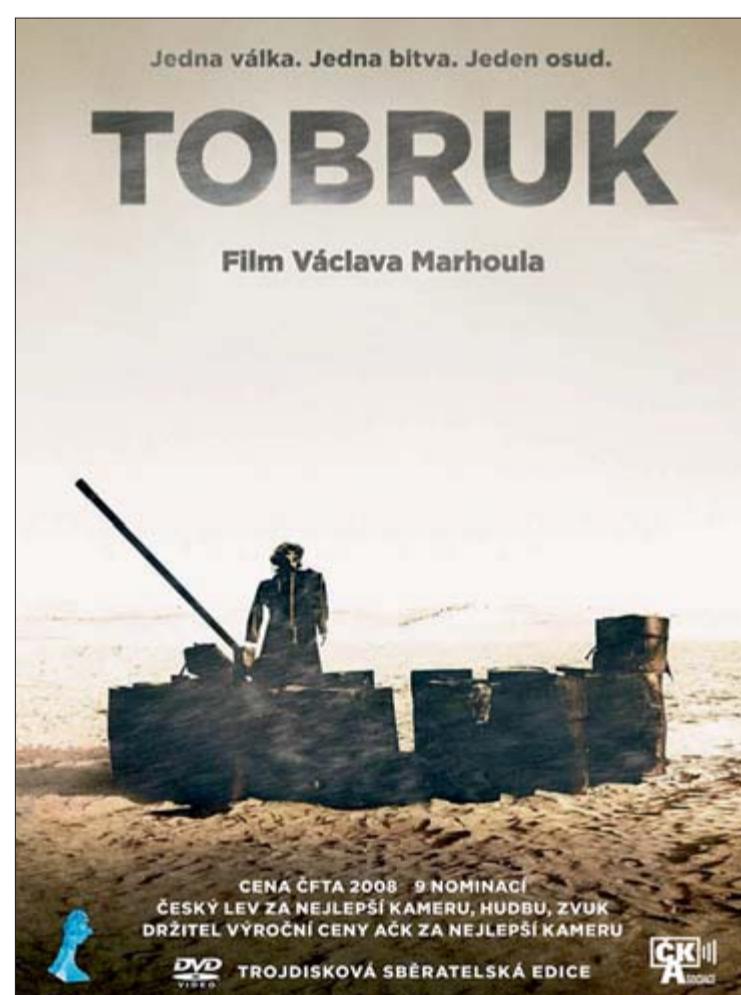
5. sedmicu češkog festivala je organizovala ambasada Češke

Republike, a prikazalo se šest filmova izdvojenih iz moderne češke kinematografije. Prikazani su sa engleskim i b/h/s titlovima. Festival je otvoren višestruko nagradivanim "Seoskim učiteljem" redatelja Bohdana Sláma, a prikazani su i "Čuvar br. 47", "Karamazovi", "Ko se boji vuka još", "Ljubiš kao bog" i "Tobruk". Filmovi obraduju različite teme, tako da se u izboru moglo naći ponešto za svakoga - od drama poput "Seoskog učitelja" i "Karamazovih" do romantične komedije "Ljubiš kao bog" ili pak obiteljske komedije "Ko se boji vuka još".

Film "Tobruk" obradio je temu iz Drugog svjetskog rata - sudbinu čehoslovačkih vojnika poslanih u odbranu Tobruka u Libiji, opkoljenog od strane ta-

lijanske i njemačke vojske. Redatelj Václav Marhoul je na netipičan, ali jednostavan način prikazao rat, svakodnevnicu vojnika, njihov ljudski kukavičluk, ali i hrabrost kada treba pokazati tu ljudskost. Odličan soundtrack upotpunio je arfičku atmosferu, sporu, tihu i uprkos svemu tome, uznenirajuću.

Iako su karte imale pristupačnu, bolje reći simboličnu cijenu, posjećenost festivala bila je poprilično mala. Nadamo se da je situacija u Mostaru i Banjoj Luci bila bolja (naime, festival je održan i u pomenutim gradovima - u Mostaru od 30. 11.-5. 12, u Banjoj Luci od 7.-12. 12.), ali i da će se slijedeće godine veći broj ljudi željeti upoznati sa češkom kinematografijom.

festivali...

3. Dani filma Mostar 2009.

Egida: Od 30. studenog do 3. prosinca održani su 3. Dani filma Mostar na kojima su se našli filmovi poput „Kenjca“, „Vjerujem u anđele“, „Metastaze“... Posjećenost samog događaja pokazuje koliko su Mostarci žedni za kulturom

Filip Pažin
filip.pazin@onabih.ba

9 držani su još jedni Dani filma Mostar i to treći po redu, što je za Mostar zaista duga tradicija. Od 30. studenog do 3. prosinca

2009. prikazano je mnogo filmova, između ostalih tu su se našli filmovi poput „Kenjca“, „Vjerujem u anđele“, „Metastaze“, te ostali festivalski hitovi.

Kako Mostar nema kino, projekcije svih filmova su se održale u Hrvatskom domu Herceg Stjepan Kosača, gdje je postavljen i prikladan crveni tepih, te par reflektora da bi se događaj učinio što glamuroznijim. Osim službenog filmskog programa, DFM su ponudili i dječji program, kao i retro program za ljubitelje starijih uradaka.

Iako su Dani filma Mostar tek u ranijim stadijima svoga rasta i sigurno da će se kroz godine poboljšati i izoštiti, ne sumnjivo je da je ova revija, uz dane Matice Hrvatske, najveći kulturni događaj u Hercegovini. Događaj koji je itekako potreban Mostaru, ali i čitavoj Bosni i Hercegovini. U današnjem vremenu, kad je kultura potpuno izbačena iz bosanskohercegovačkog društva, ovo je jedan od rijetkih projekata u ovoj zemlji koji se svim silama pokušava zadržati i sačuvati malo kulture.

Pokretač revije Dani filma Mostar je kazališno-filmska udruga Oktavijan koja je osnovana s ciljem da probudi zanimanje građana, ali i odgovornih, za oživljavanje filmske kulture u gradu na Neretvi. Oni priznaju da se ideja činila malo donkihotска jer Mostar nema niti jedno kino, ali su ustrajali i sada su već održani 3. Dani filma. Obećali su da neće posustati dok se ne ugasi tama u mostarskim kinodvoranama.

U svom obraćanju javnosti organizatori su izjavili: „Mislimo kako Mostar zaslužuje barem nekoliko dana u godini biti filmski grad i da građani za-

3. Dani filma Mostar 2009.

30.11. - 3.12.2009.
Hrvatski dom hercega Stjepana Kosača

služuju odvojiti se od svakodnevnicu pred filmskim platnom.“

Koliko će Dani filma odvojiti ljudi od svakodnevnicu – ne zna se. Teško da će ljudi za-

boraviti to da već godinu i pol dana nemaju gradonačelnika, da budžet isto toliko dugo nije usvojen, da skoro sve gradske institucije štrajkaju, da su

vatrogasci otišli toliko daleko u štrajk da se više ne žele javiti na broj 123, da je stopa kriminala u gradu sve veća. Čini se da je šala: „Koja je razlika

između Mostara i Pakla?“ – „Stupnja“, zaista i dobila svoj pravi smisao.

No, kako god bilo, Dani filma Mostar itekako pokazuju da se unatoč svemu u Mostaru događaju i pozitivne stvari, a posjećenost samog događaja pokazuje koliko su ljudi žedni za kulturom. Jedino što možemo poželjeti su još bolji i još uspješniji sljedeći dani filma u Mostaru.

Goran Vrhunc

goran.vrhunc@gmail.com

avršila se još jedna era radovanja, nadanja i velikih očekivanja. Opet smo se vratili tuzlanskoj Slobodi, Laktašima, Olimpiku i ostatku mizerne lige. Htjeli mi to ili ne, čitat ćemo i slušati o tome ili pak ligama petice koje imamo priliku gledati na našim ekranima. Nakon 18. 11. dobro došli u sivilo svakodnevnice u kojoj se ništa ne dešava osim pljački, eksplozija i ugrožavanja života.

Prošle su još jedne kvalifikacije, još jedan ciklus, nakon kojeg slijedi novi. Nišmo ni ovaj put ostvarili zacrtano, a to je Južna Afrika. Teško je biti mali geografski, ekonomski, politički i sportski, kada se za protivnika ima organizacija koja bi trebala štititi igru i one koji tu igru igraju, FIFA-u. Jeste, štitila je, ali svoje interese. Možemo isključiti teoriju zavjere, ali nikako činjenicu da je bilo povlaštenih. Stvari u nogometu trebaju biti otvorene, jedna ekipa protiv druge, 11:11, 90 minuta igre, pa neka pobijedi bolji, spretniji... sretniji. Sreća prati hrabre. Naše Zmajevi je i pored hrabrosti sreća napustila kada je bila najpotrebnija u Lisabonu. Ženica je jedna sasvim druga priča. Ne mogu se oteti utisku da nešto unutar reprezentacije nije bilo u redu.

Nikako se nije smjelo dogoditi, takav je utisak, da najskupljii nogometni znak na svijetu, zaštitni znak FIFA-e, njihov najveći brand ne bude učesnik svjetskog prvenstva koje smo tako željno iščekivali. Nije on kriv što je najskupljii i što je dio utakmica izvan terena, a to su tržišne utakmice. Nije kriv ni što nismo dali gol u obje utakmice, ali je glavni razlog sumnje u poštenje i fair play svjetske krovne kuće nogometa. Sada šta je, tu je, tu smo gdje jesmo, gdje smo oduvijek i bili. Ostaje žal za propuštenim, ali ne treba žaliti. Teško je reći tužnom čovjeku da to ne bude.

Čitaj muški

Zmajevi ne putuju na jug

Pred nama su nove šanse, šanse koje će se sasvim sigurno mnogo bolje iskoristiti jer iskustvo je tu, snaga je tu, zajedništvo prije svega. Jesmo izgubili svoju istorijsku utakmicu, ali smo i pobijedili. Pokazali smo da možemo, hoćemo i znamo, i da još nismo rekli svoje

Pred nama su nove šanse, šanse koje će se sasvim sigurno mnogo bolje iskoristiti jer iskustvo je tu, snaga je tu, zajedništvo prije svega. Da li će Ćiro biti i dalje predvodnik, ne mogu na to odgovoriti, ni sam Ćiro to zna. Jesmo izgubili svoju istorijsku utakmicu, ali smo i pobijedili. Pokazali smo da možemo, hoćemo i znamo, i da još nismo rekli svoje. Naše riječi tek treba da se čuju, sa ili bez Ćire. A čut će se.

Šta sada rade Zmajevi? Zmajevi spavaju. Tek u februaru iduće godine probudit će se na trenutak da bi vidjeli na koga će rigati vatru u kvalifikacijama za Euro 2012. Do tada trpiti i čekati... i opet, nadati se.

K.A.&L.A.

edin.kalender@onabih.ba

Sajna igra naše fudbalske reprezentacije je „haman pa plasman“ na Svjetsko prvenstvo 2010., oduševili su mnoge. No, osim nesretnih utakmica baraža protiv Portugala, najveću pažnju su plijenile utakmice protiv Turske - protiv iste Turske protiv koje igramo i u kvalifikacijama svakog fudbalskog prvenstva i kojih iz

nekog razloga nikad ne zamjeramo kad nas porazi, a najviše volimo odigrati neriješeno s njom. Taj osjećaj solidarnosti prema turskoj nogometnoj reprezentaciji je najviše izražen kod bošnjačkog dijela stanovništva. Ali zašto? Zašto Turcima ne zamjeramo ni kad nas izbacice iz kvalifikacija za neki veliki turnir, nekako im bez po'muke halalimo. Jel' to možda zato što smo Poturci? Ma nije, neki bi rekli, mi smo Bošnjaci! No nekako se čini da su Poturčin i Bošnjak dva termina za isti pojam? Jer nije naša ljubav

O Turcima i P(r)oturcima

Tekst nije političke, već sportsko-historijske prirode

prema Turcima bez razloga tolika, mi Bošnjaci smo još od vremena islamizacije Bosne uvijek bili pod velikim kulturološkim i političkim uticajem Turske.

Al eto, neki bi rekli da smo mi nastali od starih Bogumila, koji su još od davina bili na ovim prostorima. Vrlo moguće, al iškreno, ne poznajem nikog ko svoje potrijeklo vuče od tih istih Bogumila, ne znam nikog ni da se preziva npr. Kotromanić. Kad bi svi ukucali naša prezimena u imenike web stranica hrvatskog/srbijanskog telekoma, imenici bi nam izbacili ta naša ista prezimena, samo sa katoličkim/pravoslavnim imenima. To bi bio slučaj sa nekih 90 posto stanovništva naše zemlje, dok su preci od preostalih deset posto doselili iz nekih drugih krajeva. A možda tu ima

i nekih dva do tri posto poturčenih Bogumila.

Neki bi rekli da je i pojma Bošnjaka izvučen iz pojma Bošnjanina, koji je obilježavao svoje stanovništvo stare Srednjovjekovne Bosne. Drugi bi rekli da pojam Bošnjak prvi uvodi Omer-paša Latas i time obilježava svoje stanovništvo Bosne i Hercegovine, kako bi lakše upravljao teritorijom, no toj tadašnjoj podjeli su se protivili kako Muslimani, tako i Srbi i Hrvati. Postoje i razne druge teorije koje mogu, ali i ne moraju biti tačne, no jedno je sigurno - danas se Bošnjakom smatra ono stanovništvo Bosne i Hercegovine koje je primilo vjerske i kulturološke uticaje turskih osvajača. Od ostalih naroda ovih prostora se samo razlikuje po tim prisvojenim kul-

turološkim i religijskim uticajima Turaka. Naša prezimena, od kojih se velika većina može naći kod srpskih/hrvatskih susjeda, sugeriraju naše pravo poreklo. Jer ako kao pojma poturčivanja uzmem kulturološko i religijsko prisvajanje, onda mi zaista i jesmo Poturci.

I eto pravog razloga zašto nama Bošnjacima/Poturcima porazi od Turske tako lahko pada - jer nam je duboko ukorijenjena navika da im se prilaže i potičinjavamo - kulturno, religijski, pa (osim ovi poslednjih kvalifikacija) i sportski.

No bilo kako bilo, pojma naci je se svakako ne može empirijski dokazati, to vam je kao i s Bogom, ili vjerujete, ili nevjerujete. Birajte sami!

Razgovarala: Ajla Karabegović
2sexy4theworld@live.com

Intervju

Pod pokroviteljstvom našeg reprezentativca, Senijada Ibričića Ibre, organiziran je prvi zimski malonogometni turnir u Sanskom Mostu. Turnir koji traje od 10.12. do 30.12. 2009. održava se u Gradskoj dvorani Sanski Most. Ulaz iznosi simboličnih 1KM. Sav prihod od ulaznica i sponzora bit će raspoređen u dobrovorne svrhe.

Ovu priliku smo iskoristili da o svim aktuelnim nogometnim pitanjima popričamo s našim Zmajem koji je prvi kontakt s nogometnom lopatom imao kao izbjeglica u Hrvatskoj.

Karike: Ozbiljnije se nogometom počinjete baviti u poslijeratnom periodu. Kako je to tad izgledalo?

Ibričić: Igralište je uvijek bilo puno. Mi, djeca, imali smo volju i želju da se tim bavimo. Bilo nas je puno i bilo je zabavno. To me je i podstaklo da počnem igrati u NK Podgrmeču.

Karike: Kakva je podrška Vaše porodice?

Ibričić: Moja porodica je najzaslužnija za sve moje uspehe. Da nije bilo njih ne bi bilo ni mene. Ima tu naravno i mnogo prijatelja i drugih ljudi koji su zaslužni za ovo. Hvala i Bogu.

Karike: Kada kreće nagli uspon Vaše karijere?

Ibričić: Kada sam imao osmaest godina otišao sam u Zagreb i tad sam profesionalno počeo da se bavim ovim sportom. Zaigrao sam za NK Zagreb.

Karike: Sportski kritičari su Vašu igru u Hajduku ocijenili briljantnom. Kako to komentarišete?

Ibričić: Zadovoljan sam. Pomenosam kad ljudi tako opisuju moju igru jer mi igramo da bi ljudi uživali, dolazili zbog nas na utakmice i velika je čast kad ljudi daju podršku

Plemenitost još jednog bosanskog Zmaja

Razgovarali smo sa Senijadom Ibričićem Ibrom za vrijeme prvog malonogometnog turnira o aktuelnim nogometnim temama

nazivajući te jednim od najboljih igrača HNK Hajduka.

Karike: Koji je cilj HNK Hajduk ove sezone?

Ibričić: Kod nas je cilj uvijek prvo mjesto. Sad smo daleko od toga jer puno su nam pobjegli ovi prvi, ali naš je cilj da izborimo Evropu i nadam se da će nam to uspjeti.

Karike: Da li su mogući transferi?

Ibričić: Kad je prijelazni rok, to je uvijek moguće. Ja imam s Hajdukom ugovor na još dvije godine. Sve je to stvar kluba. Ako oni odluče da me puste ja ću ići, ako ne, ostajem u klubu.

Karike: Iza Vas je naporna godina. Da li ste zadovoljni postignutim?

Ibričić: Da, godina je bila naporna, naročito kada je reprezentacija u pitanju. Imali smo mnogo utakmica i bili

sмо blizu Svjetskog prvenstva. Jedva sam čekao odmor. Sad sam kući mjesec dana i imam vremena da se odmorim.

Karike: Kakva je atmosfera u reprezentaciji nakon poraza protiv Portugala?

Ibričić: Sigurno nije lijepo kad izgubiš i ne odeš na Svjetsko prvenstvo, ali trebamo biti ponosni na ono što smo do sad napravili jer napravili smo povijesni rezultat naše države. Imamo stvarno odlične igrače i sve će to biti kako treba.

Karike: Vaše mišljenje o navijačima?

Ibričić: Imamo najbolje navijače na svijetu.

Karike: Vaš komentar na događaje iz Širokog Brijega?

Ibričić: Tragedija. Sport i nogomet su tu da bi se ljudi zabavili, da idu na utakmice i da uživaju. Nadam se da nam se ništa slično više neće ponoviti.

Karike: Šta mislite o nogometu susjeda?

Ibričić: Svi mi iz bivše Jugoslavije imamo dobre ekipe. Sloveniji i Srbiji su se poklopili svi faktori, te oni odlaze na Svjetsko prvenstvo, mi i Hrvatska ostajemo kući. Ali mi ćemo, ako Bog da, na Evropsko.

Karike: Vjerovatno ste vidjeli grupe za Svjetsko prvenstvo. Kako Vam se čine i koga vidite u finalu?

Ibričić: Ima dosta dobrih grupa i bit će zanimljivo već na samom početku. Španija i Brazil su sigurno u finalu.

Karike: Messi je broj 1 u svijetu, šta mislite o tome?

Ibričić: Zasluzio je.

Karike: Koliko je bitan faktor sreće u nogometu?

Ibričić: Koliko je potrebno znanja, koliko i sreće. U životu treba da se sve kockice poslože da bi se napravio uspjeh. Treba mnogo sreće.

Karike: Kako vidite sebe, a kako reprezentaciju za pet godina?

Ibričić: Sebe vidim u dobrom klubu, da i ja napravim inozemnu karijeru. Reprezentaciju vidim na nekom velikom prvenstvu.

Karike: Koji je povod za organiziranje turnira?

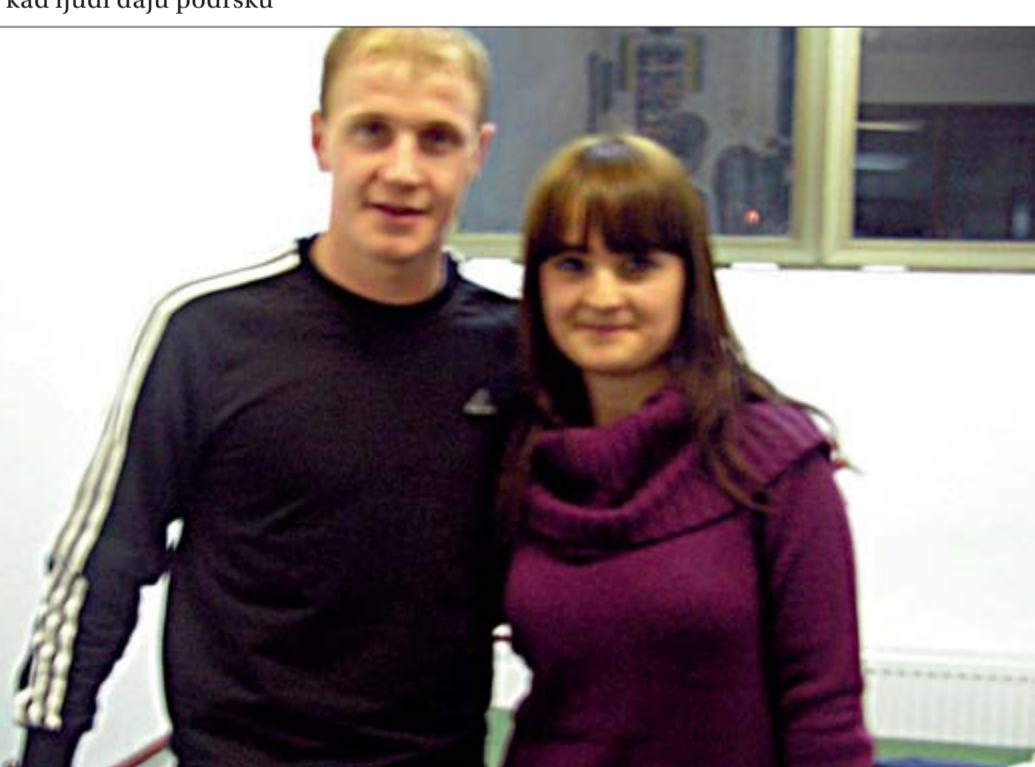
Ibričić: Na prvom mjestu je sigurno pomoći našoj djeci koja su bez roditelja ali i pomoći Sanskom Mostu u kojem se rijetko što događa. Kad god dodem sve se čini mrtvim. Na ideju sam došao s prijateljima.

Karike: Koji je Vaš životni moto?

Ibričić: Red, rad i disciplina. Od sedme godine igram nogomet i uvijek sam maštao da postanem nogometni, ali bez rada sigurno ništa ne bih postigao.

Karike: Šta savjetujte mladima?

Ibričić: Posvetite se sportu - bilo kojem, a ako može nogometu - odlično. Samo neka ste u sportu i što dalje od ulice.

“stari dobri radio, nikom zla uradio nije...”

‘Ajmo ukinuti “državu”!

Ukidanje radija 202 (nakon 38 godina)

93,1 fm

Erna Ključić
erna.kljuic@onaubih.ba

aravno, ukinuće radio, šta drugo? Neće neku političku stranku, to je sigurno. Ali neka, narod je tako htio, eto im sad i stranka i vlada, al' ostadoše bez radia! Ukinuće oni još, nije tu kraj. Sve što je avangardno i ima prizvuke istine, njima to ne odgovara. Ukinuće oni i državu. Lakše je rušiti nego graditi. Otjeraše nam intelektualce, ostadosmo bez mladosti i budućnosti. Ostadosmo bez javne istine. Još malo pa ćemo imati zakon kojim se ukida sve što je drugačije i bit će zabranjeno biti normalan. Uslovno rečeno. Nekom je zasmetao radio! Odjednom je istina višak! Radio sa tridesetgodишnjim iskustvom, radio uz kojeg su generacije i generacije odrasle i srasle. Radio zbog kojeg smo se vraćali ranije petkom kući da slušamo muziku

za sva vremena u večernjem programu. 202 je institucija, ali kod manjina. A manjine ne prolaze.

Šta još treba da se desi? Kad će kap preliti čašu? Ma šuti i trpi. Tipično za naš narod.

Vi ste radio koji smeta etno-nacionalističkim elitama jer niste usvojili njihovo. Nije nji-

Napravismo papansku državu i ukinusmo sve što valja još od vremena predsjednika Alije i njegovih 40 hajduka, laka im zemlja ko Trebević bila! Ma treba sve ukinuti, muzeje, kina, pozorišta, radio, televiziju, ljudi... Sve ono što ima prizvuke istine

ma smetnja nerentabilnost, nego vaša objektivnost i nacionalna neobojenost. Dispartan ste radio sa ostatkom «elite». Smetate im jer budite narod koji spava. Smetate im jer dovodite goste koji javno i slobodno govore istinu i koji su dobar primjer da ne mora postojati jaz između mišljenja i govora. Nemate cijenu. Dijelite ljudi malo drugačije nego «oni», na osnovu kvaliteta, u državi gdje «oni» dijele na osnovu krvi. I djeliće nas dok je vijeka i svijeta a mi ćemo da spavamo.

Došli divlji da tjeraju pitome. Šta ćemo sad? A da ukinemo članove parlamentarne skupštine? Je li demokratija ili ne?

Davno nam je prošlo vrijeme za mirne proteste, za razgovor i priču, niko ne sluša glas naroda ni 2%. Dopustili smo da smo tu, a da nas nema.

Poslijednji pozdrav

Pismo Vedranu

Haris Dedović

haris_dedovic@hotmail.com

Dragi Vedrane!

Nisam te poznavao lično, nisam te znao čak ni „iz viđenja“, čisto sumnjam da smo ikada

igdje bili na istom mjestu. Nisam pripadnik ni jedne navijačke skupine. Ne idem na utakmice, ne poznajem navijačke pjesme, ne može me se svrstati čak ni u simpatizer te igre što se fudbal zove. Šta mi onda daje za pravo da baš JA pišem TEBI?

Jednostavno, imam pravo. Imam pravo zato što ja usko punim dvadeset i jednu, a ti si u trenutku pogibije imao dvadeset i četiri. Moja majka ima mene, a i tvoja je imala tebe. To mi daje za pravo da pišem tebi. Ovdje je sve kako si i ostavio. Ništa, al' ama baš ništa se ne mijenja. Mi smoista gomila sмеćа, koja pliva po svojoj bari i povremeno se sudara. Slušamo istu muziku, obilazimo iste kafane, pratimo iste gluposti, odnosno veće. Posla ima koliko je i bilo, odnosno sve manje, ali izvara se nešto na crno, eventualno dijaspora posalje nešto. Studenti se i dalje (ne)boru sa implementacijom Bolonjskog procesa. Mediji nam svako malo plasiraju neki „reality show“ da nam učine živote zanimljivijim. Sve u svemu – j***no. Glede tvoje pogibije... Nije se ni moglo očekivati bolje. Iskoristili su te da bi medijski propagirali ono što treba da iskorijenimo. Iskoristili su te (a koriste i danas) da bi se, po forumima, na facebooku, i ko zna gdje ne, prepucavali na nacionalističkoj osnovi. Jednostavno im godi da jedni druge nazivaju ustašama i balijama. O ovima "odozgo" da i ne govorim. Njima je to došlo kao praznik, jer mogu, kao i do sada, da nastave po starom (narančno nekažnjeno), jer ova g****a, koja se po definiciji zove narod, je zaokupljena pljuvanjem onih sa drugim imenom. Medijima si zastarjela vijest, a jedini koji su tu na velikom gubitku su tvoja porodica i prijatelji, kojima ovim putem izjavljujem iskreno saučešće, u ime lista Karike.

**Groznica
novogodišnje
večeri**

Slatke brige

Kako proslaviti Novu godinu? Koje su prednosti i mane slavlja u ugostiteljskim objektima, a koje u stambenim prostorima?

Haris Dedović

haris_dedovic@hotmail.com

U ovom našem časopisu se bavimo problemima kao što su neureden obrazovni sistem, brutalna birokratija, očigledna nepravda itd. Ovdje će se bazirati na nešto malo drugačije – jednu od onih rijetkih „slatkih briga“ – kako proslaviti Novu godinu?

U historijska, religijska, kulturološka ili bilo koja druga značenja ovog praznika neću ulaziti, jer bi se to pretvorilo u gomilu šturih podataka nađenih na internetu.

Nova godina – slavlje koje se dešava u noći između 31. decembra tekuće i 1. januara nadolazeće godine (op. aut.). Osim povoda za provod (koji uključuje povećani džeparac i kasnije vraćanje kući, a nerijetko i noćenje), još nisam čuo za neko drugo značenje među omladini.

Kako je proslaviti? Ponuda je široka, ali se u većini slučajeva svodi na dvije opcije:

1. Ugostiteljski objekat
2. Stambeni prostor

1 Mediji su pretrpani reklamama, tipa „Proslavite najljepšu Novu Godinu...“, „provod zagaranovan“, „svi ste pozvani“. Sva mjesata za besplatno plakatiranje (pa i ona koja nisu predviđena za to) su ispunjena do poslijednjeg mesta. Barovi, restorani, klubovi, diskoteke, nude sve same „estrade zvjezde i najbolju uslugu“. Međutim, kada se pojavimo u određenom objektu, shvatimo važnost marketinga u modernom poslovanju. Zvjezdani sjaj nema toliku snagu, vrhunska usluga se svede na „vidiš li ti kol'ko ja narudžbi imam, nisam hobotnica“ a garantni list je davno izgubljen u „gungulu“. U slučaju da popijete više nego što podnosite, slijedi vam opća bruka pred nepoznatim ljudima, zbog koje ćete dugi izbjegavati izlaska, a sastoj se od pričanja gluposti, pravljenja gluposti, a možda i povraćanja prije sticanja u toalet. Ako ste umorni ili vam se spava, primorani ste da to sakrijete da ne biste kvarili dobro raspoloženje u društvu. Ostatak gostiju je priča za sebe. Lijepite se jedni za druge potpomognuti znojem, neko vas zalije pićem, „šlepa“ vam se nesnosno dosadan tip (za dame)... zbg jednog „šta gledaš?“ vrlo lako možete postati gost još jednog objekta gdje su „svi pozvani“ pod nazivom CUM (za muške)... i sve to vam pokvari provod. Još jedan veliki minus su cijene. Prosječno piće košta 3KM, a koliko ih se može popiti za jednu

noć, to je individualna stvar. No, ima ovaj vid slavlja i svoje prednosti. Organizacija je veoma jednostavna; poziv za rezervaciju. Najčešće se planira u najužim krugovima društva, pa tako izbjegnete one ljude koji se pozivaju radi reda. Sve oko vas vrvi od nepoznatih ljudi pa postoji mogućnost da će se u novu godinu ući sa nekim novim poznanstvima, a možda i simpatijama, vezom, novom ljubavlju...

2 Velike porodične kuće sa više spratova ili stanovi trocifrene kvadrature se čine idealnim za dernek. Od prisutnih dobar dio su vam prijatelji, ostalo pozanici. Znači nema neželjenih gostiju, a ta činjenica mogućnost nereda ili tuče smanjuje na minimum. Muziku (kao jedan od najbitnijih faktora za provod) birate sami, a kako ste svi sličnih ukusa, dogovor se lako postiže. Količinu i vrste pića i hrane, opet lako odaberete, jer ste tu sa „svojima“ i kompromis će se pronaći. Sa 20KM (po osobi) može se napraviti savsim pristajan omjer meze i pića (u koje računamo i sokove). Desli se da se neko umori ili pretjera u piću, onda ima gdje sjesti, prileći, a i higijena je zasigurno na većem nivou, nego u nekom kafiću (ova stavka je bitna kod nerijetkih grljenja sa WC šoljama). U slučajevima kada neko dvoje odluče u novu godinu ući uz „razmjenu nježnosti“, tu su uvijek one divne, svima drage, sobe od brata, roditelja, trenutnog domaćina.

Naravno, i ova opcija ima svoje nedostatke. Prvenstveno se nameće problem oko organizacije. Koga zvati, koga ne zvati? Koliko vjerovati ljudima koji garantuju da nepoznate koje namjeravaju dovesti? Hiljadu pitanja. Takoder, domaćin nije jednostavno da u svoju kuću pusti tolike ljudi, jer se povećava rizik eventualne štete koju je u ugostiteljskim objektima lako nadomjestiti jer se i nema šta toliko razvaliti. U porodičnim kućama/stanovima je drukčije. Aparati (kompjuteri, televizori, DVD player-i...), ukrasi, slike, cílimi, namještaj... Iako se već prede preko svega toga, postoji faktor monotonije, jer medu prisutnima su, većinom 'face' koje gledamo svaki dan...

Obje opcije imaju prednosti i nedostatke, s obzirom da prva solucija nudi više novih ljudi, dešavanja, ali je znatno smanjena udobnost i povećan rizik od neočekivanog preokreta na loše. Druga daje udobnost, sigurnost te smanjuje šanse za konflikt, ali je teže ostvariva. Sve u svemu, treba se dobro organizovati i odabratи pravo društvo, a možda i najbitnije – ne treba gajiti prevelika očekivanja, jer je i Nova godina još jedan dernek, koji treba da se shvati kao takav, a ne kao neka senzacija i nešto do tada nevideno. Uostalom, ako sve propadne – popravni je za godinu dana.